قد نزل للّتی سمّیت بمریم انّها اشتعلت بنار حبّ ربّها قبل ان تمسسها و انّا سترنا شأنها فی حیوتها فلمّا ارتقت الی الرّفیق الاعلی کشف اللّه الحجاب و عرّفها عباده و من اراد ان یزور الطّآء الکبری الّتی استشهدت من قبل فلیزر بهذه الزّیارة

بسم اللّه العلیّ الاعلی

ان یا قلم الاعلی ما اخذک السّرور فی ایّام ربّک العلیّ الاعلی لتغنّ به علی افنان سدرة المنتهی بنغمات البهآء ولکن مسّتک المصیبة العظمی اذاً ضجّ بین الارض و السّمآء ثمّ اذکر ما ورد علیک من شئونات القضآء لیجری دموع من فی لجج الاسمآء فی هذه المصیبة الّتی فیها اهتزّ الرّضوان و تزلزلت الاکوان و اضطربت حقایق الامکان و بکی عین العظمة علی عرش اسمه الرّحمن و قل اوّل رحمة نزلت من سحاب مشیّة ربّک العلیّ الابهی و اوّل ضیآء اشرق من افق البقآء و اوّل سلام ظهر من لسان العظمة فی ملکوت الامضآء علیک یا آیة الکبری و الکلمة العلیا و الدّرّة النّورآء و الطّلعة الاحدیّة فی جبروت القضآء کیف اذکر مصایبک یا ایّتها الورقة الحمرآء تاللّه من سقوطک عن شجرة الامر سقطت اوراق سدرة المنتهی و انکسرت افنان دوحة البقآء و یبست اغصان شجرة طوبی و احترقت قلوب الاولیآء و اصفرّت وجوه الاصفیآء و تشبّکت افئدة الاتقیآء فی الجنّة المأوی و ناح الرّوح الامین علی محضر الکبریآء و صاحت سکّان الارض و السّمآء انت الّتی کنت لوجنة الامآء شامة الهدی و لجبین التّقوی غرّة الغرّآء و بک شقّت سبحات الاوهام عن وجه الامآء و بک زیّنت هیاکلهنّ بطراز ذکر مالک الارض و السّمآء انت الّتی اذا سمعتِ ندآء اللّه ما توقّفت اقلّ من آن و سرعتِ الیه منقطعة عمّا سواه و آمنت به و بآیاته الکبری و عرفتِ مظهر نفسه فی ایّامه بعد الّذی فزع من فی السّموات و الارض الّا الّذین امسکهم ید ارادة ربّک العلیّ الابهی و نجّاهم من غمرات النّفس و الهوی انت الّتی کنت غریبة فی وطنک و اسیرة فی بیتک و بعیدة عن ساحة القدس بعد اشتیاقک و ممنوعة عن مقرّ القرب بعد شوقک و توجّهک انت الّتی لم تزل حرّکتک ارياح مشیّة ربّک الرّحمن کیف شآء و اراد و ما کان لک من حرکة و لا من سکون الّا بامره و اذنه طوبی لک بما جعلت مشیّتک فانیة فی مشیّة ربّک و مرادک فانیاً فیما اراد مولاک انت الّتی ما منعتک اشارات اهل النّفاق عن نیّر الآفاق و لا اعراض اهل الشّقاق عن مالک یوم التّلاق و قد وفیت المیثاق فی یوم تشاخصت فیه الابصار و انفضّ الفجّار عن حول مظهر نفس ربّک المختار الّا قلیلاً من الاخیار

فآه آه فی مصیبتک مُنع القلم عن الجریان و مرّت روایح الاحزان علی اهل الجنان و بها انفصلت ارکان کلمة الجامعة و ظهرت علی صُوَر الحروفات المقطّعات فی اوایل سور الکتاب و بها اخذ العقول حُکم القیود فی عالم الجبروت و لبس الهیولا ثوب الصّورة فی ملکوت القضآء

فوحقّک یا ایّتها الورقة البقآئیّة صعب علیّ بان اری الدّنیا و لا اراک و اسمع هدیر الورقآء و لا اسمع نغماتک فی ذکر ربّک العلیّ الابهی تاللّه بحزنک حزنت الاشیآء عمّا خلق فی ملکوت الانشآء و لبس مطالع الاسمآء اثواب السّودآء فکیف اذکر یا حبیبة البهآء ایّام الّتی فیها تغنّیت علی الافنان بفنون الالحان فی ذکر ربّک الرّحمن و بنغماتک فی ثنآء ربّک العزیز المنّان ارتفع حفیف سدرة البیان و هدیر ورقآء العرفان و خریر مآء الحیوان و هزیز ارياح الجنان و زقآء دیک العرش فی ذکر ربّک العزیز المستعان انت الّتی بتسبیحک سبّح کلّ الوجود ربّه العزیز الودود و بعدک تکلکلت الورقآء و رکدت الارياح و خبت مصابیح الفلاح و جمدت میاه النّجاح عمت عین ما شهدت فی وجهک نضرة الرّحمن و ما بکت بما ورد علیک من الاحزان و خرست لسان لا یذکرک بین ملأ الاکوان فیا بشری لایّام فیها تحرّکت علی الشّجرة و تغنّیتِ علیها بآیات الاحدیّة و استجذب به فؤاد کلّ امة خاشعة خاضعة الّتی ارادت ربّها بوجهة ناضرة ضاحکة مسبتشرة فواحزنا لتلک الایّام الّتی فیها غطئ وجهک و ستر ظهورک و منع لقآئک

فآه آه یا ایّتها الورقة الاحدیّة و الکلمة الاوّلیّة و السّاذجة القدمیّة و الثّمرة الالهیّة و الطّلعة العمآئیّة و الآیة اللّاهوتیّة و الرّوح الملکوتیّة فی مصیبتک منعت البحار عن امواجها و الاشجار من اثمارها و الآیات من انزالها و الکلمات من معانیها و السّمآء من زینتها و الارض من انباتها و المیاه من جریانها و الاریاح من هبوبها و انّی لو اذکر رزایاک علی ما هی علیها لیرجع الوجود الی العدم و یرتفع صریر قلم القدم لم ادر ایّ رزایاک اذکره بین ملأ الاعلی ءاذکر ما ورد علیک من احبّآئک او ما ورد علیک من اعدآء اللّه ربّ الآخرة و الاولی انت الّتی حملت فی سبیل مولاک ما لا حملته امة من القانتات و به جرت دموع القاصرات فی الغرفات و خرن حوریّات الفردوس علی وجه التّراب و عرن رؤسهنّ طلعات الافریدوس یا ورقة الحمرآء بمصیبتک تغیّر وجه الظّهور و بدّل السّرور و اضطربت ارکان البیت المعمور و طوی رقّ المنشور فآه آه بمصیبتک قبل کلّ الوجود من الغیب و الشّهود حکم الموت بعد الحیوة و لبس مشیّة الاوّلیّة ردآء الاسمآء و الصّفات و لمّا انصبّت رزایاک علی نهر الاعظم الّذی کان مقدّساً عن الالوان تفرّقت و صارت اربعة انهار و اخذته الالوان المختلفة و الحدودات العرضیّة فلمّا القیت علی رکن الاوّل من کلمة التّقوی تأخّرت فیها حرف الاثبات لحزنها و استقدمت حرف النّفی و ظهر منها ما احترق به قلب البهآء و کبد البهآء فلمّا قرئت علی النّقطة الاوّلیّة صاحت و اضطربت و تزلزلت الی ان تنزّلت و ظهرت علی هیئة الحروفات فی الصّفحات فلمّا سمعت نقطة العلم ضجّت و ناحت و اختلفت و تفرّقت و فصلّت و ظهرت منها علوم متفرّقات و مظاهر مختلفات و بها استکبرن مراياها علی اللّه فی یوم فیه شهد کلّ الذّرّات بانّ الملک للّه الواحد المقتدر القهّار تاللّه بما ورد علیک من اعدآئک کاد ان یستبق العدل فضل ربّک و القهر رحمة الّتی سبقت کلّ الاشیآء

فآه آه یا کلمة البهآء و المستشهد فی سبیل البهآء کم من لیالی بکیت علی الفراش شوقاً للقآء البهآء و کم من ایّام احترقت بنار الاشتیاق طلباً لوصال البهآء و توجّهاً الی وجه البهآء الّذی لا یری فیه الّا اللّه العلیّ الاعلی و انّک انت ما اردت من وجهه الّا وجه ربّک و یشهد بذلک اهل ملأ الاعلی ثمّ اهل جبروت البقآء عمت عین ما شهدت فیک آیة التّوحید و ظهور التّفرید یا ایّها المذکور بلسان البهآء تاللّه حکم التّأنیث یخجل ان یرجع الیک یا فخر الرّجال طوبی لک یا مظهر الجمال طوبی لک بما طهّرک اللّه فی ازل الآزال عن شبهات اهل الضّلال و حفظک عن الزّلزال و انّه لهو العزیز المتعال و الیه یرجع حکم المبدء و المـآل اشهد بانّک کنت ورقة لم تزل حرّکتک ارياح مشیّة اللّه و ما اخذتک اشارات اهل النّفاق الّذین نقضوا المیثاق و کفروا باللّه مالک یوم الطّلاق طوبی لامة انست بک و سمعت ذکرک و تمسّکت بحبل حبّک و استقربت بک الی اللّه موجدک و خالقک و الّتی ما ذاقت حبّک خالصاً لوجه ربّک انّها صارت محرومة من عنایة الّتی اختصّک اللّه بها و الجنّة لمن اقبل الیک و بکی علیک و زارک بعد موتک یا ایّتها المستورة فی اطباق التّراب انّ جسدک ودیعة اللّه العزیز الوهّاب فی بطن الارض و روحک استرقی الی الافق الابهی و الرّفیق الاعلی

اللّهمّ یا الهی وال من والاها و عاد من عاداها و انصر من نصرها و ارزق من زارها خیر الدّنیا و الآخرة و ما قدّرته للمقرّبین من خلقک و المخلصین من بریّتک و انّک انت مالک الملوک و راحم المملوک و فی قبضتک ملکوت ملک الارض و السّمآء تفعل ما تشآء لا اله الّا انت ربّ العرش و الثّری و ربّ الآخرة و الاولی

سبحانک اللّهمّ یا الهی اسئلک بمظهر نفسک العلیّ الاعلی و بظهوراتک الکبری و بآیاتک الّتی احاطت الارض و السّمآء ثمّ بهذا القبر الّذی جعلته اوعیة حبّک و مقرّ ورقة من اوراق سدرة ظهورک بان لا تطردنی عن بابک و لا تجعلنی محروماً عمّا قدّرته لاصفیآئک ای ربّ اسئلک بک و بها و بمظاهر الاسمآء کلّها بان لا تدعنی بنفسی و هوآئی و لا تجعلنی من الّذینهم اعترضوا علیک و اعرضوا عنک فی یوم الّذی فیه استویت علی عرش رحمانیّتک و تجلّیت علی کلّ الاشیآء بکلّ اسمآئک فاشربنی یا الهی من سلسبیل عرفانک و کوثر عنایتک لأجعل به منقطعاً عمّا سواک و مقبلاً الی حرم وصلک و لقاک و انّک انت المقتدر علی ما تشآء لا اله الّا انت المتعالی العزیز الوهّاب

ای ربّ اسئلک بنار الّتی اشتعلتها فی صدر هذه الورقة الّتی تحرّکت من ارياح مشیّتک و نطقت علی ثنآء نفسک بان تشتعل قلوب عبادک من نار حبّک لینقطعنّ عن الّذینهم کفروا و یقبلن الی وجهک ثمّ انزل یا الهی علیّ و علی عبادک المنقطعین و احبّآئک الثّابتین خیر الدّنیا و الآخرة ثمّ اغفر لنا و لآبآئنا و امّهاتنا و اخواننا و اخواتنا و ذرّیّاتنا و ذوا قرابتنا من الّذین آمنوا بک و بآیاتک و کانوا مقرّاً بوحدانیّتک و معترفاً بفردانیّتک و مذعناً بامرک و ناطقاً بثنآئک انّک انت الّذی لم تزل کنت قادراً و لا تزال تکون حاکماً لا یمنعک اسم عن اسم و لا صفة عن صفة کلّ الاسمآء خادمة لنفسک و طائفة فی حولک و منقادة لسلطنتک و خاشعة عند ظهور آثار قدرتک و خاضعة لدی بوارق انوار وجهک و انّک لم تزل کنت و تکون مقدّساً عن خلقک و بریّتک و بذلک یشهد نفسی و کلّ الذّرّات و کینونتی و کینونات من خلق بین الارضین و السّموات لا اله الّا انت المقتدر المتعالی العزیز المنّان

این سند از کتابخانهٔ مراجع بهائی دانلود شده است. شما مجاز هستید از متن آن با توجّه به مقرّرات مندرج در سایت www.bahai.org/fa/legal استفاده نمائید.

آخرین ویراستاری: ۳۰ مارس ۲۰۲۳، ساعت ۴:۰۰ بعد از ظهر